

Αγαπητέ κ. Κοντογιώργη

Πληροφορούμενος καθυστερημένα την απώλεια του Θύμιου Μίχα, αισθάνθηκα την ανάγκη να σας στείλω αυτό το σημείωμα, σαν τον ελάχιστο φόρο τιμής σε έναν αγωνιστή, από αυτούς που έχουν ανάγκη όλα τα κόμματα σήμερα. Ανθρώπους δηλαδή που ενδιαφέρονται για αυτή καθ'εαυτή την πολιτική και όχι για τα όποια παρακλάδια.

Παρότι τον γνώρισα για μόνο ενάμιση χρόνο, από τον Μάρτιο του 2007 που αντιμετώπισε εντελώς θεσμικά και επιφυλακτικά την επιθυμία μου να περιληφθώ στο κομματικό ψηφοδέλτιο, από την πρώτη μας συνομιλία μέχρι και τις τελευταίες, εκτίμησα και μου ταίριαξε το λιτό και άμεσο ύφος του και πάντα αισθανόμουν ότι εννοούσε αυτό που έλεγε. Δεν προσπαθούσε να είναι ευχάριστος αλλά τον ενδιέφερε να είναι χρήσιμος. Στις κουραστικές γι' αυτόν μεταβάσεις του στην Αθήνα για κομματικές διαδικασίες αλλά και όσες φορές βρεθήκαμε στην Λευκάδα κατάλαβα ότι είχα μπροστά μου κάποιον που είχε την ίδια προσέγγιση με μένα όσον αφορά την κομματική δραστηριοποίηση. Προσπαθούσε να κάνει την Νομαρχιακή Επιτροπή τον κύριο και μόνιμο εκφραστή της πολιτικής παρέμβασης του κόμματος πέρα και πάνω από τους όποιους εκλεγμένους για τους οποίους έβλεπε έναν άλλο ρόλο. Προτιμούσε να είναι ο άνθρωπος πίσω από την κάμερα, να μην δημιουργεί εντάσεις και να προωθεί την λύση των όποιων παρεξηγήσεων.

Είμαι σίγουρος ότι, ιδίως ενόψει των επικείμενων φθινοπωρινών "αναδιατάξεων" και "επανιδρύσεων", η πολιτική του παρακαταθήκη ύφους θα μείνει ζωντανή και θα αξιοποιηθεί από την νέα Νομαρχιακή.